

מסורת הש"ס

(א) סוסה מלת, חנינה ח. ל"ה
 ד. ב. חנינה ט. (בילה כ:
 חנינה ה.). ג. לקח ע. ג.
 ד. (עמיש' רש"י ל"ה דף ד:
 ד"ה חזיר קט"ב בשם
 מסכת סוסיים.). ה. (ויקרא
 טז.). ו. (במדבר טז.).
 ז. (סוטה פ"ד.). ח. (זכריה
 י.).

תורה אור השלם

וַיֹּאמֶר אֶל אֶחָד מֵהָעָם
לֵךְ עִגֹל בֶּן בָּקָר לַחֲסֹאת
וְאֵיל לַעֲלָה תְּמִימִם
וְהִקְרֵב לִפְנֵי יי'

הגהות הב"ח

(ב) רש"י ד"ה לענין וד"ה
ומן וד"ה קרבן וד"ה שר
וד"ה נכרה הכל דעיר
אחר: (ג) שם ד"ה לאחוקי
עלמס כ"י לחומס שמי הלום
דכתיב כ"י: (ד) שם ד"ה
דני פר ראלי שגל
דלולמס דמשלבי כ"י:

מוסף רש"י

פז"ר קש"ב. רמ"מ מוסף
רש"י ר"ה ד. נ. מי שלא
חג ביום טוב הראשון
של חג. שלא הכיל
הבינוהו ביום הראשון של
חג (חגיגה טו.) ויר"ט
הראשון של חג. חונג
שמיני עשרה ואע"פ דרגל
שמיני עשרה הוא הי
תשלטמן לראשון (שם).
איל תאמר הוא האמור
בא. מותר להניס ואיל
לחד לעולם (קדוש טו.)

תום' ישנים

[illegible]

(ה) לענין פז"ר קש"ב. פייס לעלמו שאין פייס צפרי החג אלל המשמרות שכל המשמרות שונות ומשלוש נכון לפי משנתו סדקן כמו ששנינו בתפסת סוכה (דף נ"ו:) אלל פר של שמיני בתחילה מפיסין עליו: ומן לעלמו. לנכר שהשינוי: רגל לעלמו. שאין שם חג הסוכות עולה: **קרבן לעלמו.** שאין קרבנו צריח לכל שאר ימות החג שכולס פרים מרובים ואיליס שנים וי"ד כבשים וכאן פר אחד איל אחד ושבעה כבשים: **שיר לעלמו.** שאין שירי שזה איל לכל שאר שירות ימי החג כל שיר ימי החג מדבר מעין גול מחנות עניים ואותן של חול המועד מפורש בנמ"ס סוכה (סס.) הומצה"י ושל שמיני עשרת אילי מעין אסוף ולא פירשו לנו אחיהו שירו (י'): כרכה לעלמו. כרכה שהיו מצרכין לתפלת חיי המלך המפורש בתפוס"ט דסוכה (פ"ד) על שם ביום השמיני שלה את העם ויכרכו את המלך (מ"א ח): **סעולמין דראשון הוא.** אלמא טעם דדיעה הוא: דנין פר אחד ואיל אחד. עבודת מוסף יום הכספים פר אחד ואיל אחד ועבודת שמיני למזוליס פר אחד ואיל אחד דכתיב (ויקרא ט) קח לך עגל בן בקר לחטאת ויג': **איל אחד הוא.** שהיה קרבן ליצור יחיה"כ הוא האמור כאן בנחמ"ס מות (ה) ומתא' שד"כ בני ישראל יתח שני שעירי

עיס לחטאת ואיל אחד לעולה הוא האמור בפניהם^(א) למוספין: **הסם**
חד לחובת היום. ההוא לאחר מות חובת היום ואינו קרוי מוסף
ואלא כחיי הסם מלבד עולה הבקר דכתיב בכל המוספים מלבד
עולה הבקר דמשמע על מוספין על דבר יום ביומו: **למסוף** (עזרא
דבריוויזו) **חובת היום נינהו**. לחובת שתי הלחם^(ב) (חמי' וס' ג' ע"ג)
והקרבנם על הלחם וגו' ואילים שנים ובחובת היום דמלוואים איל אחד
הוא זהו: **דינן פר** (א) **פר**. דמלוואים משלו הוא דכתיב קח לך עגל
וביזה"כ נמי איכא פר ואיל משלו בזאת יבא אהרן אל הקדש כפר
בן בקר וגו' ויקרא טו) למסוף עזרת וראש השנה לעצור נינהו:
ועשה

נקיה ויין יאן והכי אחר בירושלמי פרק קמא דברכות וטעונה לינה
טעון לינה מחמת הקרבן ובפרק דם חטאת (דמסא) משמע קלה ד
הקנ"ר טרפון אומר אם נשל בו מחמת הרגל יבשל בו בכל הרגל ואח
אחד ויבשל דלא קיימא משקלה הכי דפריך וי' אין יותר ברגל מ"א
לינה ויבטא ויעשה השאד דשמיי עשרה ויבטורסו דטעוני לינה מחמתו מדברת
לכו היקשא בפ"ק דר"ה (דף ד') מקיש חג הסוכות לתען חג המזות של חג
ה"א לינה אחד להכי אלטרין היקשא לכל ו' בחג המזות של הרגל חשי
ימי החג טעון קרבן לינה מיהו קשה דא"כ מאי קאמר שמיי רגל בפ
שלפניו טעוני לינה גלי הפסוק ועוד מדקא מרבה בספירא אפי' עופות
דפי' ס' חטאת י' לא קשה למעיקרא דא"כ דל' טרפון הכי הוא דל'
דפרשיתא ור"ת יאן מרבה על שמיי קודם ללינה ושלשים ידחא
לחשבון ו' ימים כדאמר בפרק בתרא דמועד קטן (דף ד') יום אל
במ' סופרים ופ' ט' ה' (ב') י' שהי' אומרים למנחה על השמינית בבת
שני א"י"ם. לא בעי לשנוי דנין שני שעירים קרבין לציבור כגון ויהי'
לציבור שער מלואים ושעיר ראש חדש לאפוקי עשרת דשער ראש דהא
האומר בתומם הפקודים כדאמר בפ"ק דמסא (דף י') שעיר ע
אל"ה שני א"י"ם. חומה לי אפילו לירידה נמי לישי' דנין פ' ר
אמור ושני' לתוספים כפרשת פינחס וי"ל כיון לחובת היום
היום ממלואים דפר' א' לחובת היום ואי משום דבעשרת קרבו שני
יוס קרב מוסף דר"ה דשמיי למלואים חטא צניסן הוה: הוה
ביום הפקודים בפרק החבלת (סע) מפרש טעמא דבעשרת על כ
דרכי דהכא מפרש לקמן בפרק באל' (דף ע'): **אל"ה** שני א"י"ם
בו מעון העגל כדאיתא בת"כ כדכתיב ועשה את חטאתך ואת עולתך
טעמא שלו כיוה' מחכב. בו מפרש טעמא שלו שהוא מחכבפ' בו ודין
שני דמסכת (דף ע') וירקב את העולה ויעשה משפט לימה
בני הדבור חזי לשנוי הכי אלא האמת מפרז' לי דלנוי' ע

שבעת ימים פרק ראשון יומא

١

עין משפט
נר מצוה

א | מ"י פ"י תה"ל תחד"ן
הלכה יג:
ד | ב מ"י פ"א מהלכות
תנינה | ה"ל"ד | הלכה ז
סוף עש"ן דכט:

י'ם' ישנים (המשך)

[illegible]

פז"ר קש"ב. פירש"י רגל לעזמו שאין יושבין בסוכה קרבן
 לעזמו שאינו בסדר פיר ההג ברכה בפני עזמו
 ואמרין ביום שמיני חג העצרת הזה ובתוספתא"ל משמע שמבדקין
 את המלך שנאמר ביום השמיני שלח את העם ויבדכו את הארץ
 והשאל לא היו האלי ברכה כי היה
 דמיא בפרק לולב וערבה (סוכה דף
 מו.) כשם שז' ימי החג טעונין קרבן
 שיר ברכה ולוינה כך שמיני טעון
 קש"ל ומסקנין מלוי ברכה ברכה
 המזון ותפלה ואין לחוש בברך דממה
 נפסק למאי דכשי למפרש החם ברכה
 היינו זמן ע"כ לא היו כי האלי הכהן
 דהא ברכה דכח לא היו זמן דזמן
 תשיב ליה הכה בלחצי נפשיה ור"ת
 מפרש ברכה בפני עזמו ברכה המזון
 ותפלה כי ההוא דהתם ורגל בפני
 עזמו מפרש לענין לינה טעון לינה
 ליל מולאד יו"ט האחרון וכל ז' ימי החג
 טעונין דגמרינן במסכת
 ביה (דגריס טו) ופנית בבקר והלכת
 להליך אי אפשר לומר והלכת להליך
 אלל כהו"ט דביו"ט חייב בראיית
 פנים עשורם ולא תיסק לינה כל ז'
 איכא דיש לומר דמי שלל הביא
 חגיגתו ביום ראשון והביא בחדש
 משאר הימים צריך לזון בלינה
 שלאחריו ול"ת מיפוק ליה דטעון
 לינה משום שלמי שמחה יהיו כל מ'

[illegible]

י ומפר אחד לאפוקי עזרת דג' פרים יניחו חד לחובת היום כפרת עזרת אינו אלא פר אחד שפיר היינו דנין עזרת דפר אחד לחובת פרים למוסף הא במלואים נמי קרנו שני פרים למוסף כדכרינו האמור בחומש הפקודים. וכל דלא פליגי בדערת כפרתו כי ה' האמור בחומש הכהנים אינו האמור בחומש הפקודים ועשאו ציבור. תימנה לי נהי דמשל ציבור מ"מ הוא קרנן שלו ומתכפר פר בעדך ועשה את קרנן העס וכפר בעדס ואס כן לימא דנין פר יל שלו שמוקן עשאו מלאי שלו שהוא קומן עליו כדאמר בפרק עולת חובה כשענוה סמכיה כמחשפט עולת נדבה י"ל דלין הכי

לאפוקי

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones